

af omsætningsafgiftsloven. Lokalerne skal opfylde kravene til bevarningslokalers indretning, jfr. beværterlovens § 9.

Til §§ 2 og 12.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 21-22. Den nævnte ændring i paragrafhenvisningen skyldes, at den nuværende § 16 som følge af det i nærværende forslags § 1 a omhandlede forslag bortfalder, at der som ny § 13 er optaget en regel om beskyttelse af betegnelsen hotel, og at de nuværende §§ 13, 14 og 15 derfor ændres til §§ 14, 15 og 16.

Til § 3.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 41-43. Efter forslaget bringes de for landdistrikterne gældende regler om flytning af beværter- og gæstgivervirksomhed i anvendelse i købstæderne, således at flytning også her udkræver den lokale bevillingsmyndigheds tilladelse. Denne tilladelse vil dog i modsætning til, hvad tilfældet er for landdistrikternes vedkommende, kunne gives uden iagttagelse af de for erhvervelse af bevilling fastsatte forskrifter.

Til § 4.

ad a.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 44-46. Bestemmelsen svarer til den af handelsministeriet anlagte praksis med hensyn til meddelelse af dispensation fra bestemmelsen i § 8 til samtidig drift af en virksomhed, der omfattes af overbevillingsnævnets eneretsområde. Efter forslaget bliver der overensstemmelse i loven mellem §§ 8 og 21, stk. 3.

ad b.

Forslaget er af redaktionel art.

Til § 5.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 70-71. Det har hidtil været følt som et savn, at loven ikke har indeholdt en for de i forslaget nævnte befordringsmidler gældende regel om navnlig de sanitære krav til bevarningslokaler, herunder køkken og magasinrum, samt at der ikke har været etableret et tilsyn med disse lokaler. Det pågældende tilsyn føres mest hensigtsmæssigt af de på dette område specielt sagkyndige organer.

Det forudsættes iøvrigt, at beværterlovens almindelige bestemmelser, herunder også § 33, stk. 2, om udskænkning for berusede personer finder anvendelse i de i nærværende paragraf omhandlede restaurationer.

Til § 6.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 48. Efter beværterlovens § 11, stk. 3, må der ikke

drives f. eks. handelsnæring i lokaler, som står i direkte forbindelse med lokaler, i hvilke der drives bl. a. beværtervirksomhed med udskænkning af stærke drikke. Forslaget tilsigter at bringe lovgivningen i overensstemmelse med den praksis vedrørende stormagasiner, der på grund af de særlige forhold allerede har udviklet sig.

Til § 7.

Forslaget er af redaktionel art, jfr. herved bemærkningerne til § 2.

Til § 8.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 21-22 samt til den af kommissionen i december 1949 afgivne første betænkning vedrørende revision af beværterlovgivningen. Efter forslaget åbnes der adgang til at beskytte betegnelsen „hotel“ eller ord-sammensætninger, hvori ordet „hotel“ indgår, således at denne betegnelse forbeholdes virksomheder, der opfylder nærmere af handelsministeren foreskrevne betingelser.

Den pågældende bestemmelse må placeres som § 13, idet den hører hjemme i lovens kapitel I, der er fælles for købstæder og landdistrikter.

Til § 9.

Der henvises til de indledende bemærkninger side 56-65. På grund af den stedfundne forskydning af den gældende lovs §§ 13—15, bliver bestemmelsen om „beværtervedtægt“ efter forslaget § 14 mod tidligere § 13.

Ved forslaget har kommissionen, for sa vidt angår købstæder under 40 000 indbyggere, ønsket at opstille en smidigere skala til regulering af antallet af beværterbevillinger med ret til udskænkning af stærke drikke, ligesom man yderligere har tilsigtet at tilpasse det vedtægtsmæssige antal bevillinger til det faktiske antal. Ud fra det synspunkt, at det antal bevillinger, som i henhold til beværtervedtægterne højst kan meddeles i København og de store købstæder, i så høj grad overstiger det faktiske antal, at der ikke synes at være behov for uden videre at lade bevillingstallet vokse i takt med befolkningstilvæksten i overensstemmelse med den i øjeblikket gældende norm — 1 bevilling for hver 550 indbyggere — er det foreslået, at en forhøjelse af bevillingstallet pr. 1. januar 1955 i de nævnte byer bliver afhængig af, at kommunalbestyrelsen med den i forslaget nævnte majoritet indstiller dette, og at handelsministeriet tiltræder en forhøjelse. Også deponerede bevillinger må anses som værende i kraft, indtil de måtte være bortfaldet bl. a. som følge af ikke-benyttelse, jfr. lovens § 40, stk. 5.

Forslagets stk. 5 er i overensstemmelse med den gældende regel i § 13, stk. 2.